

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 16. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703124046624/facsimile.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

London den 5te September.

En By ved Tynen.

Jeg har forladt den; jeg har rystet mine Sandaler udenfor dens Porte; jeg har vasket Kulstøvet af mit Ansigt, men jeg har ikke kunnet befri min Sjæl fra et Overtræk af Spleen, fremkaldt ved denne By. Nu synes jeg, at jeg kun har tilbage at give den sit Skudsmaal; — og her er det, lige saa sort, som Byen selv.

Jeg henvender mig paa Forhaand til de „Retfærdige“ i Sodoma, hvis Bekendtskab jeg er taknemlig over at have gjort, og hvis gode Omdømme jeg derfor nødig vilde forskertse. Jeg véd, at de vil forstaa, at naar jeg udtaler mig, udtaler jeg mig i Almindelighed, og naar man taler i Almindelighed om en Ting, har man Lov til at forsøge paa at træffe Sandheden, selv om den, som i dette Tilfælde, skulde vise sig at være sort. Jeg tager endnu en Gang min Hat af for „Undtagelserne“ og takker disse hjerteligst for sidst; men saa sætter jeg ogsaa Hatten paa Hovedet igen, og giver mig i Færd med „Reglen“.

I Reglen var da Byen indhyllet i en Røgsky, og for saa vidt skjulte den heldigvis sin sande Skikkelse under et tvivlsomt Slør. Men „hvad laa skjult i Mørkets Gem, det klart for Dagen bryder frem“, — og hver Gang et Solglimt brød igennem Sløret, fremviste Glimtet paa den mest udelikate Maade, en Række af falmede Yndigheder, der gjorde et trøstesløst og melankolsk Indtryk, et Indtryk fra „bag Kulisserne“ med alt, hvad derunder kan indbefattes.

Jeg tvivler ingenlunde om, at Byen virkelig en Gang har kunnet være en Skønhed. Kun er jeg sikker paa, at det maa have været længe siden, — maaske i de Tider, da de gamle, rustne Vaaben fra Hallen i the old castle hang nye og straalende omkring Skuldrene paa den drabelige Svend, der fra Borgens Murtinde spejdede efter de vilde Klansmænd nord fra. Maaske den aarvaagne Vægter den Gang har ladet sit Blik under Stormhatten glide hen over de høje Flodskrænter, uden at dette Blik hindredes af de røgspyende Skorstene, og uden at hans lyttende Øre døvedes af den buldrende og bragende Larm fra de sværte Fabrikker.

Jeg stod selv ved denne Murtinde og tænkte mig den Overraskelse, det vilde være for en saadan Vægter fra Grænsekrigenes Tid, naar man med tilbundne Øjne førte ham op paa Platformen, tog Bindet bort og lod ham se sig omkring. Jeg er sikker paa, at jeg vilde møde et mere forfærdet Blik end den Gang, da han saa' Bakkeaaen myldre med skotske Huer og hørte Klaymorerne drøne mod Skjoldene. Et Jernbanetrasn kom rutschende forbi nedenunder Taarnet. — Hvad vilde han sige om det? og hvorledes vilde han forklare sig Byens uhyre Udstrækning over begge Flodbredder? Hvor var Skovene blevne af, og de grønne Marker? og hvad i alle Helgenes Navn var